

Миналѣ край лелини си. Рекѣлѣ и тамѣ да се похвали. Отворилѣ вратата и си показалѣ главата. А вѣтре играели лелинитѣ му деца. Едно отѣ тѣхѣ, като помислило, че телето е бутнало вратата, грабнало рѣжена и, безѣ да види, го стоварило по главата на Лудачко. Крѣвъ потекла по лицето му.

Не успѣлѣ да се похвали тукѣ, Лудачко трѣгналѣ и се намѣрилѣ на полето. Както тичалѣ, видѣлѣ единѣ селянинѣ, че оре на нивата си. Спрѣлѣ се на пѣтя Лудачко и завикалѣ:

— Чичо, чичо, ела тука!

Селянинѣтѣ се уплашилѣ, защо ли го вика това дете. Оставилѣ си работата и отишлѣ при него.

— Какво има?

— Имамѣ си нова дреха.

— Така ли? Чакай да ти я честитя.

Разядосанѣ, че го оставилѣ отѣ работа, селянинѣтѣ стоварилѣ две хубави копрали по гърба на Лудачко. Той си плюлѣ на петитѣ и хукналѣ пакѣ къмѣ селото.

Накрай селото се събрали деца съ вѣрния си главатарѣ Капралчо. Шушукатѣ си и лудории кроятѣ. Като зѣрнали Лудачко, Капралчо извикалѣ зарадванѣ:

— Слушайте! Лудачко има ново палто. Хайде да му го вземемѣ

— Какѣ ще го накараме да се съблѣче. Той съ него лѣга и става.

— Това на мене оставете.

Децата се спуснали срещу Лудачко, начоголили го и почнали да му викатѣ.

— Бре, бре, Лудачко! Хубаво палто си имашѣ. Кой ти го купи?

Лудачко се възгордѣлѣ и почналѣ да се пери между тѣхѣ.

— Ами кѣде му сѣ висулкитѣ? — извикалѣ изведнѣжѣ Капралчо.

— Какви висулки?

— На гърба. Всѣка дреха има висулки на гърба.

Лудачко съблѣклѣ дрехата си и почналѣ да я оглежда.

— А моята защо нѣма?

— Открадналѣ ги е нѣкой.